

Grensoverschrijdende fusie op de Nederlandse Antillen

Inleiding

In deze bijdrage zal worden ingegaan op de vraag in hoeverre grensoverschrijdende fusies naar huidig Antilliaans recht mogelijk zijn. Dat wil zeggen in hoeverre onder Antilliaans recht een Antilliaanse rechtspersoon betrokken kan worden bij een fusie waarbij ook een buitenlandse rechtspersoon optreedt. Aangezien de hoedanigheid waarin een Antilliaanse rechtspersoon zou kunnen optreden bij een grensoverschrijdende fusie kan verschillen, zal voornoemde vraag aan de hand van twee scenario's worden behandeld. Allereerst zou een Antilliaanse rechtspersoon kunnen optreden als verkrijgende rechtspersoon. Ten tweede zou een Antilliaanse rechtspersoon kunnen optreden als verdwijnende rechtspersoon. Het scenario van de driehoeksfusie waarbij de Antilliaanse rechtspersoon noch als verkrijgende, noch als verdwijnende rechtspersoon optreedt, maar aandelen toekent aan de aandeelhouders van de verdwijnende rechtspersoon die opgaat in een groepsmaatschappij, zal in deze bijdrage buiten beschouwing blijven.

Zoals bekend is anderhalf jaar geleden op de Nederlandse Antillen Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: Boek 2) in werking getreden. In Boek 2 is de wetgeving met betrekking tot de Antilliaanse rechtspersonen gebundeld. Deze wetgeving was voorheen te vinden in het derde deel van het Antilliaanse Wetboek van Koophandel, waarin de regeling voor de naamloze vennootschap was opgenomen en diverse landsverordeningen die regelingen bevatten voor de overige rechtspersonen.¹ Voornoemde regelingen zijn met de invoering van Boek 2 komen te vervallen. Zoals hierna zal blijken, is de invoering van Boek 2 voor het in deze bijdrage te behandelen onderwerp van belang.

Vanwege het feit dat de Antilliaanse fusieregeling (art. 2:309-2:334 NA BW) grotendeels is ontleend aan de Nederlandse bepalingen omtrent fusie zal, voordat toegekomen wordt aan de behandeling van voornoemde vragen, eerst kort worden aangegeven hoe er vanuit Nederlands perspectief tegen het fenomeen van de grensoverschrijdende fusie wordt aangekeken.

Grensoverschrijdende fusie naar Nederlands recht

In de Nederlandse doctrine wordt over de vraag of er grensoverschrijdend gefuseerd kan worden, niet door alle schrijvers hetzelfde gedacht. Echter, zolang de Tiende Richtlijn²

1. Landsverordening d.d. 29 december 2003 houdende vaststelling van de tekst van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek, P.B. 2004, nr. 6.
2. Voorstel voor Tiende EG-Richtlijn betreffende grensoverschrijdende fusies van kapitaalvennootschappen (COM/2003/703), ingediend door de Europese Commissie op 18 november 2003.

nog niet is aangenomen en nog niet tot aanpassing van het Nederlandse recht heeft geleid, lijkt de meerderheid van de schrijvers het standpunt in te nemen dat er naar Nederlands recht nog niet grensoverschrijdend gefuseerd kan worden.

Raaijmakers³ stelt bijvoorbeeld dat de Nederlandse fusieregeling slechts betrekking heeft op de in artikel 2:308 BW opgesomde rechtspersonen naar Nederlands recht. De Nederlandse fusieregeling geldt dus niet voor vergelijkbare rechtsvormen naar buitenlands recht.

Ook Dortmund⁴ acht een grensoverschrijdende fusie waarbij een Nederlandse rechtspersoon wordt betrokken, onder huidig Nederlands recht niet mogelijk. Hij geeft aan dat de Minister van Justitie⁵ er in verband met de splitsingswetgeving nog eens op gewezen heeft dat naar huidig Nederlands recht fusie of splitsing over de grens niet mogelijk is.⁶ Daarnaast stelt Dortmund dat verkrijging van goederen onder algemene titel (art. 3:80 lid 2 NL BW) slechts door een fusie als bedoeld in artikel 2:309 BW kan geschieden. De in artikel 2:309 BW beschreven fusie betreft volgens Dortmund altijd een fusie van de in artikel 2:308 BW uitdrukkelijk genoemde Nederlandse rechtspersonen.

Wel merkt Dortmund op dat er wellicht nog hoop is voor diegenen die in het verleden medewerking hebben verleend aan een grensoverschrijdende fusie waarbij een Nederlandse rechtspersoon partij was. Dit voorzover het een fusie betreft tussen een vennootschap onder het recht van de ene EU-lidstaat en een vennootschap onder het recht van een andere EU-lidstaat. Aan het Europese Hof van Justitie is namelijk een prejudiciële beslissing gevraagd in verband met een fusie waarbij een Duitse en Luxemburgse vennootschap partij zijn. Heel in het kort komt het neer op de vraag of een fusie tussen een Duitse en Luxemburgse vennootschap, die onder het Duitse recht niet mogelijk is, toch moet kunnen plaatsvinden met een beroep op artikel 43 en 48 van het EG-Verdrag (vrijheid van vestiging van vennootschappen).⁷ Inmiddels heeft de advocaat-generaal bij het Europese Hof van Justitie in deze zaak conclusie genomen. Hij stelt dat op grond van de artikelen 43 en 48 van het EG-Verdrag

3. M.J.G.C. Raaijmakers, *Rechtspersonen* (losbl.), Deventer: Kluwer, art. 308, aant. 3.
4. P.J. Dortmund, *Grensoverschrijdende samenwerking van ondernemingen*, Serie Monografieën vanwege het Van der Heijden Instituut, deel 39, Deventer: Kluwer 1992, p. 19 en P.J. Dortmund, *Ontwerprichtlijn grensoverschrijdende fusies, Ondernemingsrecht 2004*, p. 40-41.
5. Kamerstukken II 1996/97, 24 702, nr. 6, p. 4 en 14.
6. Dortmund 2004, p. 40-41.
7. Zaak C-411/03, Verzoek PB C 289 van 29 november 2003.

een regeling van een lidstaat die een grensoverschrijdende fusie tussen vennootschappen naar het recht van die lidstaat en vennootschappen uit andere lidstaten in de weg staat, zoals in de onderhavige casus aan de orde was, niet is toegestaan.⁸ De vraag is uiteraard of het Europese Hof van Justitie het standpunt van de advocaat-generaal zal overnemen.

Van Solinge is echter een geheel andere mening toegedaan dan Raaijmakers en Dortmund. Hij stelt namelijk dat nu in het Nederlandse recht geen regel bestaat die de grensoverschrijdende fusie verbiedt, en ook het ontbreken van een (on)geschreven conflictregel geen beletsel is, een Nederlandse vennootschap naar huidig recht in beginsel met een buitenlandse vennootschap zou moeten kunnen fuseren. Dit onder de voorwaarde dat het recht dat de buitenlandse vennootschap beheerst, een dergelijke fusie eveneens toestaat.⁹

Portengen en Steffens stellen vast dat de literatuur neigt naar een ontkennend antwoord op de vraag of een grensoverschrijdende juridische fusie naar Nederlands recht mogelijk is, althans zolang de Tiende Richtlijn nog niet van kracht is.¹⁰ Daarbij merken zij op dat deze heersende mening voor een belangrijk deel lijkt te steunen op het uitgangspunt dat de vraag of een Nederlandse vennootschap met een buitenlandse vennootschap kan fuseren, altijd beantwoord dient te worden door het Nederlandse recht. Zij betogen echter dat dit uitgangspunt niet in alle gevallen juist is. Zij benadrukken dat allereerst vastgesteld dient te worden door welk recht de vraag of een grensoverschrijdende fusie mogelijk is, wordt beheerst. Pas daarna kan worden vastgesteld wat daarvan de implicaties zijn voor de Nederlandse vennootschappen. Daartoe hebben zij de volgende conflictregel geformuleerd, die gebaseerd is op artikel 2 juncto 3 Wet conflictenrecht corporaties (Wcc): de vraag of een grensoverschrijdende fusie mogelijk is en onder welke voorwaarden, wordt beheerst door het recht van de staat volgens welke de verdwijnende vennootschap is opgericht en alwaar zij haar zetel heeft. Immers ingevolge artikel 2 juncto 3 Wcc wordt (onder andere) de beëindiging en ontbinding van een vennootschap beheerst door het recht van oprichting. Formele vereisten waaraan beide bij de grensoverschrijdende fusie betrokken vennootschappen moeten voldoen, worden bepaald door het eigen recht van oprichting.

Op basis van deze conflictregel komen zij, afhankelijk van de hoedanigheid waarin de Nederlandse vennootschap bij de fusie is betrokken, tot de volgende conclusies:

8. Zaak C-411/03, Conclusie Advocaat-Generaal van 7 juli 2005.

9. G. van Solinge, *Juridische fusie in (internationaal) perspectief*, De NV (1995) 9509, p. 170-176 en G. van Solinge, *Naar een soepeler fusierecht*, in: *Nederlands ondernemingsrecht in grensoverschrijdend perspectief*, Deventer: Kluwer 2003, p. 17-37.

10. H.J. Portengen & L.F.A. Steffens, *Grensoverschrijdende fusie van vennootschappen: welk recht?*, *Ondernemingsrecht* 2004, p. 566-572.

1. Scenario waarbij de Nederlandse vennootschap de hoedanigheid van verkrijgende vennootschap heeft

Volgens Portengen en Steffens wordt een dergelijke grensoverschrijdende fusie naar Nederlands internationaal privaatrecht beheerst door het recht van de staat volgens welke de bij de fusie betrokken verdwijnende vennootschap is opgericht. Is een dergelijke grensoverschrijdende fusie naar dat buitenlandse recht mogelijk, dan zal het Nederlandse recht een dergelijke fusiemogelijkheid moeten toestaan. Zij achten de Nederlandse procedurevoorschriften van fusie hierop niet van toepassing. Wel zullen de Nederlandse bepalingen met betrekking tot besluitvorming en vertegenwoordiging van toepassing zijn.

2. Scenario waarbij de Nederlandse vennootschap de hoedanigheid van verdwijnende vennootschap heeft

Volgens Portengen en Steffens wordt een dergelijke grensoverschrijdende fusie beheerst door het Nederlandse recht (het recht van de verdwijnende vennootschap) en is deze volgens de vooralsnog heersende mening thans niet mogelijk. Daarbij wordt opgemerkt dat dit het geval is zolang de 'Tiende Richtlijn betreffende grensoverschrijdende fusies van kapitaalvennootschappen' nog niet heeft geleid tot wijziging van het Nederlandse recht en het geen fusie is die leidt tot de vorming van een Societas Europaea (SE) conform de SE-verordening.

Grensoverschrijdende fusie naar Nederlands-Antilliaans recht

De in Boek 2 opgenomen regeling met betrekking tot fusie is bijna volledig ontleend aan de Nederlandse regeling (art. 2:308-2:334 NL BW). Zelfs de nummering van de artikelen is gelijk aan die in Nederland. Deze opzet maakt het mogelijk om met gebruikmaking van de Nederlandse jurisprudentie en literatuur de Antilliaanse fusieregeling uit te leggen. Dit laatste wordt dan ook expliciet bevestigd in de memorie van toelichting bij Boek 2, waarin het volgende wordt opgemerkt: 'Deze opzet betekent dat bij het doorgronden van de materie met minder kans op vergissingen gebruik kan worden gemaakt van de Nederlandse literatuur en jurisprudentie.'¹¹ Echter met betrekking tot het onderwerp van de grensoverschrijdende fusie wijkt Boek 2 af van de Nederlandse fusieregeling. Hierna zal aan de hand van de twee, in de inleiding genoemde, scenario's worden aangegeven in hoeverre een grensoverschrijdende fusie waarbij een Antilliaanse rechtspersoon is betrokken, mogelijk is. In het ene scenario treedt de Antilliaanse rechtspersoon op als verkrijgende rechtspersoon en in het andere scenario als verdwijnende rechtspersoon.

11. MvT bij Boek 2, algemene toelichting onder 7 en de toelichting bij art. 309-334.

a. Scenario waarbij de Antilliaanse rechtspersoon de hoedanigheid van verkrijgende rechtspersoon heeft

Om de vraag te kunnen beantwoorden of een grensoverschrijdende fusie waarbij de Antilliaanse rechtspersoon optreedt als verkrijgende rechtspersoon mogelijk is, hoeft niet te worden aangeknoopt bij de Nederlandse literatuur en jurisprudentie. Artikel 2:323a NA BW maakt dit namelijk expliciet mogelijk.

In dat scenario moet aan de volgende eisen worden voldaan:

1. de buitenlandse rechtspersoon moet een rechtsvorm hebben die te vergelijken is met de rechtsvorm van de Antilliaanse rechtspersoon;
2. het recht dat die buitenlandse rechtsvorm beheerst, dient zich niet tegen een dergelijke fusie en de wijze waarop deze tot stand komt te verzetten;
3. een deskundige op het rechtsgebied van de buitenlandse rechtsvorm moet bevestigen dat het recht dat die buitenlandse rechtsvorm beheerst, zich niet tegen een dergelijke fusie en de wijze waarop deze tot stand komt verzet; en
4. voornoemde deskundigenverklaring moet aan de akte van fusie worden gehecht.

De memorie van toelichting bij Boek 2 geeft bij artikel 2:323a NA BW slechts een zeer summiere uitleg. Het enige wat de memorie van toelichting opmerkt over artikel 2:323a NA BW is het volgende:

‘Artikel 323a maakt het mogelijk dat een buitenlandse rechtspersoon door fusie naar Antilliaans recht in een Antilliaanse rechtspersoon verdwijnt. De oorsprong van deze regeling is te vinden in artikel 66 Landsverordening Besloten Vennootschap (LBV).’¹²

De memorie van toelichting verwijst dus expliciet naar de bij de inwerkingtreding van Boek 2 vervallen LBV. Op grond van artikel 66 LBV was het op de Nederlandse Antillen namelijk reeds voor de invoering van Boek 2 mogelijk grensoverschrijdend te fuseren. Daarbij zij opgemerkt dat de mogelijkheden onder de LBV aanzienlijk beperkter waren dan onder het huidige Boek 2. Zo kon uitsluitend een besloten vennootschap optreden als verkrijgende vennootschap. Daarnaast gold het vereiste dat 100% van de aandelen in het kapitaal van de buitenlandse verdwijnende vennootschap in handen van de verkrijgende vennootschap diende te zijn.¹³ Net als de memorie van toelichting bij Boek 2 geeft ook de memorie van toelichting bij de LBV slechts een zeer summiere toelichting op de regeling van de grensoverschrijdende fusie. De memorie voegt eigenlijk niets toe aan hetgeen artikel 66 LBV zelf reeds vermeldt. In de memorie van toelichting bij de LBV wordt slechts het volgende opgemerkt:

‘Deze bepaling opent een beperkte mogelijkheid tot fusie met een buitenlandse rechtspersoon. De buitenlandse rechtspersoon kan als “verdwijnende vennootschap” optreden, mits alle aandelen in handen van de verkrijgende BV zijn. Een voorwaarde is natuurlijk dat het buitenlands recht zich niet tegen de fusie verzet.’¹⁴

Een praktische vraag die opkomt bij de toepassing van artikel 2:323a NA BW, is de vraag aan welke eisen voornoemde deskundige moet voldoen. Zoals gezegd geeft noch de wet noch de memorie van toelichting hierover uitsluitel. In de praktijk wordt er echter in het algemeen van uitgegaan dat een in het ondernemingsrecht gespecialiseerde advocaat of notaris uit het betrokken buitenland kwalificeert als deskundige in de zin van artikel 2:323a NA BW. Voornoemde deskundigenverklaring is van groot belang omdat het feit dat het recht dat de buitenlandse rechtspersoon beheerst, zich tegen de desbetreffende fusie verzet, een vernietigingsgrond oplevert (art. 2:323a lid 2 NA BW jo. 2:323 NA BW). Terzijde zij opgemerkt dat de overige in artikel 2:323 NA BW genoemde vernietigingsgronden van fusie identiek zijn aan de in de Nederlandse fusieregeling opgenomen gronden voor vernietiging (art. 2:323 lid 1 NL BW).

Met betrekking tot een grensoverschrijdende fusie waarbij de Antilliaanse rechtspersoon als verkrijgende rechtspersoon optreedt, zijn de Antilliaanse civielrechtelijke bepalingen met betrekking tot fusie uiteraard alleen van toepassing op de Antilliaanse rechtspersoon. Wat betreft de buitenlandse rechtspersoon dienen deze bepalingen zo veel mogelijk in acht te worden genomen.

Bij een ‘binnenlandse’ fusie dient een notaris te verklaren dat hem is gebleken dat de vormvoorschriften in acht zijn genomen voor alle besluiten die de wet en de statuten voor het totstandkomen van de fusie vereisen, en dat voor het overige de daarvoor in de wet en in de statuten gegeven voorschriften zijn nageleefd. Voor de onderhavige variant van de grensoverschrijdende fusie wordt deze eis enigszins verzacht. Voornoemde verklaring hoeft voor de grensoverschrijdende fusie namelijk geen betrekking te hebben op de wettelijke en statutaire voorschriften die van toepassing zijn op de verdwijnende buitenlandse rechtspersoon.

Naar huidig Nederlands-Antilliaans recht is de grensoverschrijdende fusie waarbij een Antilliaanse rechtspersoon optreedt als verkrijgende rechtspersoon, dus uitdrukkelijk mogelijk gemaakt door de wet. Daarbij zij opgemerkt dat de in Boek 2 opgenomen bepaling inzake grensoverschrijdende fusie een ruimer toepassingsgebied heeft dan de regeling die gold onder de LBV.

12. MvT bij Boek 2, toelichting bij art. 323a.

13. Zie LBV, P.B. 1999, nr. 241, art. 66 en J.W. Winter, *Nieuw: de Antilliaanse besloten vennootschap (II)*, WPNR (2000) 6386, p. 36-41.

14. MvT bij LBV, toelichting bij art. 66.

b. Scenario waarbij de Antilliaanse rechtspersoon de hoedanigheid van verdwijnende rechtspersoon heeft

Voor dit scenario is in Boek 2, in tegenstelling tot het hiervoor behandelde scenario, geen bepaling opgenomen. In de memorie van toelichting wordt hierover ook niets opgemerkt. Om de vraag te kunnen beantwoorden of een Antilliaanse rechtspersoon ook kan optreden als verdwijnende rechtspersoon bij een grensoverschrijdende fusie, zal dan ook bepalend zijn wat de Nederlandse doctrine hierover te zeggen heeft. Zoals namelijk hiervoor reeds is opgemerkt, wordt in de memorie van toelichting bij Boek 2 expliciet opgemerkt dat voor de beantwoording van vragen aangaande de toepassing van de Antilliaanse fusieregeling gebruikgemaakt kan worden van de Nederlandse literatuur en jurisprudentie.¹⁵

Hiervoor is kort aangegeven hoe er vanuit Nederlands perspectief wordt gekeken naar de grensoverschrijdende fusie. Hieruit volgt dat naar Nederlands recht verreweg de meerderheid van de schrijvers de mening is toegedaan dat een grensoverschrijdende fusie waarbij de Nederlandse vennootschap (lees: Antilliaanse vennootschap) als verdwijnende vennootschap optreedt, op dit moment nog niet mogelijk is.

Uit de invoering van het hiervoor besproken artikel 2:323a NA BW zou men kunnen opmaken dat de wetgever de deur op een kier heeft gezet voor het toestaan van het spiegelbeeldige scenario van artikel 2:323a NA BW. Echter, zoals eerder gezegd merkt de wetgever in de memorie van toelichting bij artikel 2:323a NA BW op dat dit artikel zijn oorsprong vindt in artikel 66 LBV. In de memorie van toelichting bij artikel 66 LBV heeft de wetgever expliciet aangegeven met de invoering van artikel 66 LBV slechts een 'beperkte mogelijkheid tot fusie met een buitenlandse rechtspersoon' te willen openen.¹⁶ Daarbij dient te worden opgemerkt dat, indien de wetgever had gewenst dat een Antilliaanse rechtspersoon ook als verdwijnende vennootschap bij een grensoverschrijdende fusie zou kunnen worden betrokken, dit wellicht expliciet in de wet zou zijn opgenomen.

Op grond van het vorenstaande en de huidige stand van de Nederlandse doctrine in aanmerking nemende kan worden geconcludeerd dat het scenario waarbij de Antilliaanse vennootschap optreedt als verdwijnende vennootschap, onder het huidige Antilliaanse recht niet tot de mogelijkheden behoort.

In de praktijk zou een vergelijkbaar eindresultaat voor bepaalde Antilliaanse rechtspersonen kunnen worden bereikt door middel van omzetting of zetelverplaatsing:

15. Zie noot 11.

16. MvT bij Boek 2, toelichting bij art. 323a en MvT bij LBV, toelichting bij art. 66.

1. Met gebruikmaking van artikel 2:304 en 2:305 NA BW kunnen de Antilliaanse naamloze vennootschap, de besloten vennootschap en de stichting worden omgezet in een rechtspersoon onder het recht van het land van de buitenlandse (verkrijgende) rechtspersoon waarmee men wil fuseren. Vervolgens kan in het desbetreffende buitenland worden gefuseerd met gebruikmaking van een binnenlandse fusie. Het desbetreffende buitenlandse rechtsstelsel moet een dergelijke omzetting dan uiteraard wel toestaan. Daarnaast moet aan diverse formele vereisten worden voldaan. Voor een uitgebreide behandeling van deze omzettingsprocedure zij verwezen naar de bijdragen in dit tijdschrift van Klemann en Hagen.¹⁷

Een belangrijk nadeel van voornoemde omzettingsprocedure is dat geëist wordt dat alle bestuurders en alle stemgerechtigde aandeelhouders die niet tegen het voorstel tot omzetting hebben gestemd, zich hoofdelijk aansprakelijk stellen voor alle schulden van de vennootschap die bestaan op het tijdstip van de omzetting (art. 2:304 lid 2 sub c en art. 2:305 lid 3 NA BW).

2. Naast omzetting kan men er ook voor kiezen de zetel van de Antilliaanse rechtspersoon eerst te verplaatsen naar het land van de buitenlandse (verkrijgende) rechtspersoon waarmee men wil fuseren. Vervolgens kan in het desbetreffende buitenland weer worden gefuseerd. Deze route is weer, zij het beperkt, mogelijk gemaakt voor de Antilliaanse naamloze vennootschap door de op 24 december 2004 heringevoerde Landsverordening zetelverplaatsing derde landen (LZDL).¹⁸ De heringevoerde LZDL is echter alleen van toepassing op naamloze vennootschappen die op 1 maart 2004 bestonden en waarbij in de statuten de mogelijkheid is opgenomen tot een dergelijke zetelverplaatsing over te gaan. In de praktijk verdient de procedure van zetelverplaatsing onder de LZDL de voorkeur boven de hiervoor genoemde omzettingsprocedure, omdat niet de eis wordt gesteld dat de aandeelhouders zich aansprakelijk stellen voor alle schulden van de vennootschap. Onder de LZDL kunnen bestuurders tot twee maanden na de zetelverplaatsing wel worden aangesproken door crediteuren van de vennootschap. Echter, een bestuurder die kan aantonen dat het niet nakomen van de verplichting door de vennootschap niet aan hem te wijten is en dat hij niet nalatig is geweest in het nemen van maatregelen om een dergelijk niet nakomen af te wenden, kan aan deze aansprakelijkheid ontkomen.

17. P. Klemann, De 20-80-regeling en zetelverplaatsing onder het Antilliaanse nieuwe Boek 2 BW, V&O 2005, p. 17-18 en S.R. Hagen, Extreme makeover op Curaçao, V&O 2004, p. 132-135.

18. P.B. 2004, nr. 98, P.B. 1965, nr. 31 en P.B. 1996, nr. 16; zie ook S.M. van den Braak, Zetelverplaatsing in het vennootschapsrecht, Dossier Ondernemingszaken 1999, nr. 37, p. 29-32.

Vennootschap & Onderneming

Conclusie

Op grond van Nederlands-Antilliaans recht kan, mits aan bepaalde vereisten is voldaan, grensoverschrijdend worden gefuseerd indien de Antilliaanse rechtspersoon bij een dergelijke fusie optreedt als verkrijgende rechtspersoon.

Een grensoverschrijdende fusie waarbij de Antilliaanse rechtspersoon optreedt als verdwijnende rechtspersoon, is naar huidig Nederlands-Antilliaans recht niet mogelijk. Een vergelijkbaar resultaat kan echter onder bepaalde omstandigheden wel worden bereikt met gebruikmaking van ofwel de omzettingsprocedure ofwel de procedure tot zetelverplaatsing.

*Mr. B.C. Cornelisse
Loyens & Loeff*